„Kas tead ka, kuſt ma praego tullen?“ — „Ei tea!“ — „Ma tullin ſinno lihhakárniſt, oſtſin ſealt terwe hárja pea.“ — „Kus ta ſul ſiis on?“ kûſſib lihhonik. — Paggar wastab: „Mûtſi al!“ ja láhhab naerdes omma teed.

Piſſokesſeſt ülle-ilma ſuur.

Söldakſe kûl, et piſſokesſeſt ſáddemeſt ſuur tulli woib tõusta, ja ſe on ka ûsna tõſſi, agga ni ſuurt kahjo polle kellegiſt egga ühhegiſt piſſokesſeſt asjaſt tõusnud, kui Adama ja Ewa õuna ſõgiſt: — paar lõua táit, ja — keik mailma kerra kurja táis.

Mees lööb ennaſt.

Opmann wahhib aknaſt wálja, nääb, et ſead temma kartuhwlete ſees, hûab omma poiſi, kûſſib: „Ütle Jaak, kelle warganão ſead need on, mis ſeal mo kartuhwlete ſees? Ma lõõn ſead ja ſiggade perremehhe mahha!“ — Pois watab, — naerab — ütleb wimaks: „Need on jo teie omma ſead!“